

Robert A. Peterson, Zbawcze dzieło Chrystusa, sesja 12, Zbawcze wydarzenia, część 4, Zmartwychwstanie Jezusa , Podstawowe rezultaty, część 1, Wniebowstąpienie Jezusa

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego nauczanie o zbawczych dziełach Chrystusa. To jest sesja 12, 9 zbawczych wydarzeń Chrystusa, część 4, zmartwychwstanie Jezusa, podstawowe rezultaty, część 1, wniebowstąpienie Jezusa.

Kontynuujemy nasze studium zbawczych wydarzeń Chrystusa, zbawcze znaczenie zmartwychwstania Pana Jezusa Chrystusa.

Już teraz, ponieważ On żyje, wierzący są odrodzeni. Są zjednoczeni z Chrystusem w Jego zmartwychwstaniu w tym życiu i otrzymują nowe życie przez Ducha. Nie zostaliśmy jeszcze wskrzeszeni z martwych w dniu ostatecznym.

To zależy od zmartwychwstania Jezusa. Nasze zmartwychwstanie jest naszym ostatecznym zbawieniem. Zostaniemy wskrzeszeni do życia wiecznego na nowej ziemi w chwalebnych, niezniszczalnych, nieśmiertelnych i potężnych ciałach, które są wypełnione Duchem Świętym.

Filipian 3:21, 1 Koryntian 15:42 do 43 i 52 do 53. Dlaczego to prawda? Ponieważ Chrystus umarł za nasze grzechy i zmartwychwstał trzeciego dnia. 1 Koryntian 15:20 do 22, po szczerym omówieniu katastrofalnych konsekwencji, gdyby Chrystus nie zmartwychwstał, o czym wspominałem wcześniej w tej serii wykładów, była to jedna z rzeczy, obok doktryny Trójcy, której Pan użył, aby mnie do siebie doprowadzić.

Byłem tak upokorzony i zdumiony szczerością i uczciwością Boga, który powiedział, co by się stało, gdyby Chrystus nie został wskrzeszony? Zasadniczo cały fundament by się zawalił, a to skłoniło mnie do wiary w Chrystusa i ewangelię. Paweł woła w 1 Liście do Koryntian 15:20, że w rzeczywistości Chrystus został wskrzeszony z martwych. Nazywa zmartwychwstałego Chrystusa, cytuję, pierwocinami tych, którzy zasnąli, werset 20.

Pierwociny były starotestamentową ofiarą składaną Bogu, albo z trzody, albo z pola, a ze strony czciela, pokazywały oddanie Bogu, uznanie, że Bóg pobłogosławił nasze trzody lub pobłogosławił nasze plony. Ze strony Pana, Jego prawo, nakazujące im przynieść ofiarę z pierwocin, było obietnicą z Jego strony, że zapewni On swojemu

ludowi po złożeniu pierwocin . Dlatego fakt, że Jezus jest pierwocinami, oznacza, że będzie ich więcej.

Zmartwychwstanie Jezusa jest przyczyną wskrzeszenia wierzących z martwych do życia wiecznego. 1 Koryntian 15:21 , 22. Bo jak przez człowieka przyszła śmierć, tak też przez człowieka przyszło zmartwychwstanie umarłych.

Bo jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni. To jest drugi obraz nowego stworzenia Adama i z pewnością podkreśla on zmartwychwstanie Jezusa z grobu jako podstawę naszego przyszłego zmartwychwstania. 1 Koryntian 15:47 do 49.

Apostoł ponownie zestawia ze sobą dwóch Adamów. Adama, pierwszego człowieka, i Jezusa, drugiego i ostatniego Adama. W 1 Koryntian 15:47 do 49.

Cytat, Pierwszy człowiek był z ziemi, człowiek z prochu. Drugi człowiek jest z nieba. Jaki był człowiek z prochu, tacy są i ci, którzy są z prochu.

A jaki jest człowiek niebieski, tacy są i ci, którzy są niebiescy. Tak jak nosiliśmy obraz człowieka prochu, tak też będziemy nosić obraz człowieka niebieskiego. Bóg stworzył pierwszego człowieka z prochu ziemi i nazwał go Adam, Adam. Słowo ziemia w Księdze Rodzaju 2:7 to adamah .

Syn Boży zstąpił z nieba, 1 Koryntian 15:47, kiedy stał się człowiekiem. Paweł naucza, że ludzie związani z dwoma Adamami są do nich podobni.

Z powodu upadku Adama, istoty ludzkie są z prochu. Podążamy za naszym ojcem Adamem w grzechu i śmierci. Ale w Chrystusie, wierzący są z nieba.

Werset 48, z nieba, oznacza ugruntowany w rzeczywistości Boga i nowego stworzenia. Paweł ma na myśli, że będziemy nosić obraz człowieka z nieba. To znaczy, że zostaniemy wskrzeszeni w ciałach zmartwychwstania, tak jak Chrystus.

Będziemy jak Chrystus, drugi i ostatni Adam. Ponieważ on żyje, mamy zapewnione zmartwychwstanie do wiecznego życia i chwały. Po raz kolejny zmartwychwstałe życie Jezusa ratuje nas od skutków upadku.

Ponadto odkupieńcza śmierć Chrystusa zapoczątkowuje nowe niebiosa i nową ziemię. Śmierć i zmartwychwstanie Jezusa przynoszą odrodzenie i życie wieczne teraz. Powoduje zmartwychwstanie wierzących do życia wiecznego w dniu ostatecznym.

Ponadto ma skutki kosmiczne. Zmartwychwstanie Jezusa zainauguruje nowe niebiosa i nową ziemię. Pismo zaczyna się od słów; na początku Bóg stworzył niebiosa i ziemię.

W przedostatnim rozdziale Biblii czytamy: Potem ujrzałem nowe niebo i nową ziemię, bo pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęły, Objawienie 21:1. Aby przejść od pierwszego wersetu w Biblii do Objawienia 21 :1, upadek interweniuje i w jaki sposób Bóg odkupuje stworzenie, które według Rzymian 8 podlegało niewoli i zepsuciu. Odpowiedź brzmi, że Bóg odkupi swoje stworzenie przez śmierć i zmartwychwstanie Syna Bożego.

Kolosan 1:19 i 20, Paweł podaje Chrystusowi kwalifikacje do bycia pojednawcą wszystkiego. To znaczy, Paweł jednoczy osobę i dzieło Chrystusa, jak powiedzieliśmy wcześniej we wstępie, pokazując, jak chrystologia wpływa na nauczanie o odkupieniu. Bo w nim cała pełnia Boga upodobała sobie zamieszkać, Kolosan 1:19.

Kolosan 2:9 dostarcza natchnionego komentarza do tego tekstu. Cytuj, w nim cała pełnia boskości mieszka cielesnie. To znaczy, nie jest to tylko stwierdzenie o Jezusie, że jest człowiekiem zamieszkałym przez Ducha Świętego.

To nie jest powiedziane. To jest powiedziane, że kiedy wskazujesz na ciało tego człowieka, wskazujesz na ciało Boga. W nim mieszka cała pełnia boskości cielesnie.

W formie cielesnej, w cielesnej formie. To znaczy, że jest Bogiem wcielonym. Jest Bogiem-człowiekiem.

Z powodu tego cytatu, Bóg był zadowolony, aby przez niego pojednać wszystko ze sobą, czy to na ziemi, czy w niebie, czyniąc pokój przez krew swojego krzyża. Wydarzenia i obrazy są nierozłączne. Bóg maluje obrazy, aby zinterpretować znaczenie wydarzeń.

I oczywiście, to jest obraz pojednania. Wielkie pytanie brzmi, co Paweł ma na myśli mówiąc wszystko? Bóg upodobał sobie przez Chrystusa pojednać ze sobą wszystko. W bezpośrednim kontekście wyrażenie to pojawia się cztery razy.

Bo przez niego wszystko zostało stworzone w niebie i na ziemi, widzialne i niewidzialne, czy trony, czy panowania, czy zwierzchności, czy władze. Wszystko zostało stworzone przez niego i dla niego. On jest przed wszystkim i w nim wszystko trwa.

Wiersze 16 i 17 Listu do Kolosan 1. Za każdym razem znaczenie jest takie samo. Wszystkie rzeczy wskazują na całą stworzoną rzeczywistość. Przedwcielony Syn stworzył wszystkie rzeczy.

Wiersz 16, dwa razy. On jest wieczny. Istniał przed wszystkimi rzeczami.

Wiersz 17, a On wykonuje boskie dzieło opatrności. W Nim wszystko się trzyma razem. Dlatego w wersecie 17, kiedy werset 20 mówi, że pojednał wszystko, spodziewalibyśmy się, że znaczenie będzie takie samo.

Chrystus pojednał całą stworzoną rzeczywistość. Wniosek ten potwierdzają już następne słowa. Cytat: Bóg upodobał sobie przez niego pojednać ze sobą wszystkie rzeczy, czy to na ziemi, czy w niebie.

Wiersz 20. Te słowa są echem wersetu 16. Przez niego zostały stworzone wszystkie rzeczy w niebie i na ziemi.

Tak jak Chrystus stworzył wszystko w niebie i na ziemi, tak też pojednał wszystko w niebie i na ziemi. W tym kontekście wszystkie rzeczy, które Chrystus pojednał, obejmują konkretnie aniołów, zbawionych ludzi oraz niebo i ziemię. Oczywiście, pojawiają się pewne problemy.

Że aniołowie są zaangażowani, wskazuje sposób, w jaki werset 16 wyjaśnia wszystkie rzeczy w niebie i na ziemi jako cytat, widzialne i niewidzialne, czy to trony, czy panowania, czy władcy, czy władze. Zamknij cytat. Tymi wyrażeniami Apostoł określa aniołów.

Porównaj 1 Koryntian 15:24, Efezjan 1:21, Efezjan 6:12, Kolosan 2:15. Ale w jakim sensie Chrystus pojednał aniołów? Pismo Święte naucza, że nieupadli aniołowie nie potrzebują zbawienia i że nie ma zbawienia dla upadłych aniołów. Z tych powodów uczeni mówią o Chrystusie pojednającym aniołów jako o tym, że pokonał ich i podporządkował, aby utrzymać swoje pokojowe królestwo.

Kluczowym tekstem jest tutaj Kolosan 2:15, gdzie po omówieniu krzyża w poprzednim wersecie, Paweł pisze, że rozbroił zwierzchności i władze i wystawił je na jawną hańbę, triumfując nad nimi w nim. Bóg rozbroił je i wystawił je na jawną hańbę, triumfując nad nimi w nim. On oznacza Chrystusa.

Wspomniałem wcześniej, że jest to bardzo rzadki niejednoznaczny grecki prosty zaimek, albo jest to albo him albo it. Albo he odnosi się do Chrystusa, Chrystusa krzyża, albo odnosi się do krzyża Chrystusa. Albo który to jest, albo który to jest, drugi jest domyślny.

Ludzie również są pojednani, jak pokazują dwa wersety bezpośrednio następujące po Kolosan 1:20. Wy również, którzy niegdyś byliście odłączeni i wrogo nastawieni, czyniąc złe uczynki, teraz jest pojednany w ciele ciała swego przez śmierć swoją, aby was przedstawić świętymi i niepokalanymi, nienagannymi i niepokalanymi przed sobą. Wierzący w Kolosach są przykładem osób, które Chrystus pojednał.

Kiedy Paweł pisze, że Bóg przez Chrystusa pojednał ze sobą wszystko, czy to na ziemi, czy w niebie, ma na myśli, że wierzący zostali zbawieni, demony ujarzmione, a niebo i ziemia uwolnione od przekleństwa. Nie mogę poprawić podsumowania Douga Mu. Komentarze Douga Mu należą do moich ulubionych w jego książkach.

Rzymianie, wow, spędził dekadę robiąc to. Kolosan i Galatów, to co robi jest bardzo solidne. James, wszystkie są dobre.

Kolosan 1:20 naucza zatem, pisze Moo, nie kosmicznego zbawienia ani nawet kosmicznego odkupienia, ale kosmicznego przywrócenia lub odnowienia. Poprzez dzieło Chrystusa na krzyżu Bóg przywrócił całe swoje zbuntowane stworzenie pod panowanie swojej suwerennej mocy. Dzieło Boga w Chrystusie ma na celu odzyskanie całego wszechświata, skażonego ludzkim grzechem, Rzymian 8:19 do 22.

Fakt, że upadli ludzie są głównymi obiektami pojednania, jest jasny z Nowego Testamentu ogólnie i z kontynuacji tego tekstu. Kolosan 1 wersety 21 i 20 do 23, ale byłoby poważnym błędem, nie zawsze unikniętym, ograniczanie tej pracy pojednania do ludzi. Zamknij cytat jego komentarza filaru Kolosan.

Co uczynił Chrystus, aby dokonać tego zdumiewającego wyczynu, pojednania wszystkich rzeczy? Paweł mówi nam, cytuję, czyniąc pokój przez krew swego krzyża. Wspomina konkretnie krzyż Chrystusa. Czy zamierza w ten sposób wykluczyć zmartwychwstanie Jezusa? Nie, ponieważ bezpośrednio przed mówieniem o kwalifikacjach Chrystusa do bycia pojednawcą, mówi, cytuję, że jest początkiem, pierworodnym z umarłych, werset 18.

Oznacza to, jak wyjaśniliśmy wcześniej w tych wykładach, że Chrystus jest początkiem, źródłem nowego stworzenia Boga w swojej roli pierworodnego z umarłych, zajmującego najwyższą rangę jako zmartwychwstały. Wnioskujemy, że Chrystus, ukrzyżowany i zmartwychwstały, jest tym, który czyni pokój. Muszę to wyjaśnić.

Czy pojednanie przez Jezusa wszystkich zaangażowanych rzeczy pociąga za sobą uniwersalizm, zbawienie absolutnie każdej ostatniej istoty ludzkiej? Odpowiadam, że nie, z czterech powodów. Pierwszym jest bliższy kontekst w Kolosan 1. Zarówno przed, jak i po Kolosan 1:19 i 20 Paweł wskazuje, że zbawienie pociąga za sobą zmianę sfer moralnych. Gdyby Kolosanie nie przeszli tej zmiany, ich grzechy nie zostałyby odpuszczone.

Kolosan 1:13 i 21. Drugim jest nauka całego listu. Ci, którzy byli na moich zajęciach w szkole niedzielnej, rozpoznają, że pracuję z koncentrycznymi okręgami, najbliższy jest werset wokół wersetu, którym się zajmujemy, a potem rozdział, a potem księga, a potem cały Nowy Testament, a potem cała Biblia, jeśli to jest istotne w tym momencie.

Przechodząc do całego listu w 3:6, Paweł zapowiada, że gniew Boży nadchodzi przeciwko zbuntowanym istotom ludzkim. Nie wszyscy zostaną zbawieni. To błąd interpretować wszystko w Kolosan 1:19 i 20 tak, jakby nauczał, że Paweł zaprzeczał sam sobie w tym samym liście.

Trzecia to nauka listów Pawła jako całości. W Rzymian 2 mówi, że zgubieni odziedziczą gniew i wściekłość, udrękę i cierpienie. Rzymian 2:8 i 9. W 2 Tesaloniczanach, cytuję, ci, którzy nie znają Boga, poniosą karę wiecznego zniszczenia.

2 Tesaloniczan 1:8 do 9. Po czwarte, rozszerzając moje koncentryczne kręgi kontekstu, jeśli tak można powiedzieć, jest nauka całego Nowego Testamentu. Jezus ostrzega w Ewangelii Mateusza 25, 46 przed wieczną karą, a koniec biblijnej historii obejmuje istoty ludzkie poza miastem Boga, Objawienie 22, w jeziorze ognia, cierpiące drugą śmierć wiecznego oddzielenia od radości Boga, Objawienie 21:8 i 22:15. Po prostu nie ma Objawienia 23 ze wszystkimi zbawionymi.

Nie możemy przepisać historii, aby pasowała do naszych własnych upodobań i niechęci lub naszych własnych z góry przyjętych pojęć. Nie, sola scriptura oznacza, że konsekwentnie i świadomie podporządkujemy nasz rozum, doświadczenie i tradycje objawionemu Słowu Bożemu. Objawienie 3:14, być może zaskakujące, to kolejny właściwie zrozumiany fragment, w którym Chrystus inauguruje nowe niebiosy i ziemię.

Tutaj Jezus odnosi się do siebie jako do początku stworzenia Bożego. Chociaż większość interpretatorów rozumie to jako naukę, że Chrystus jest agentem Ojca w stworzeniu, jestem przekonany, że Jezus odnosi się tutaj do siebie, nie do pierwotnego stworzenia, ale do nowego stworzenia. Wcześniej podałem trzy powody.

Muszę podać trzy powody. Po pierwsze, Izajasz 65, 16 jest źródłem słowa Amen w Objawieniu 3:14. W całej Biblii są tylko dwa wersety, które rozumieją Amen jako imię.

Już następny werset, po wersecie z Księgi Izajasza 65:16, mówi: Oto bowiem Ja stwarzam nowe niebo i nową ziemię, bo nie będzie się wspominać rzeczy pierwszych ani nie przyjdą one na myśl. Dlatego też, ponieważ po starotestamentowym poprzedniku Objawienia 3:14, czyli Izajaszu 65:16, następuje bezpośrednio pierwsze odniesienie do nowych niebios i nowej ziemi w Starym Testamencie, popiera to wniosek, że Objawienie 3:14 mówi o tej samej idei. Po drugie, następne słowa Objawienia 3:14, wiernego i prawdziwego świadka, odsyłają czytelników do Objawienia 1:5, które mówi o Jezusie Chrystusie, wiernym świadku.

Świadcowie użyli pięć razy w Księdze Objawienia. Trzy z tych zastosowań odnoszą się do męczenników i ludzkich świadków Jezusa. Jedyne dwa miejsca, w których świadek odnosi się do Jezusa, to 1:5 i 3:14.

W ten sposób Jan mówi czytelnikom, aby interpretowali 3:14 w świetle 1:5. Objawienie 3:14 dalej wyjaśnia tytuł Chrystusa w 1:5, który nie traktuje o stworzeniu, ale o Jezusie głoszącym śmierć i zmartwychwstanie. Objawienie 3:14 traktuje również o odkupieniu, a nie o stworzeniu. Po trzecie, wyrażenie w Objawieniu 1:5, pierworodny z umarłych, odsyła nas do Kolosan 1:18.

On jest początkiem, pierworodnym z umarłych, a słowa, które bezpośrednio poprzedzają w Kolosan, nie mówią o stworzeniu, ale o kościele, części nowego stworzenia Bożego. I jest głową ciała, kościoła. Dlatego mamy interpretować opis samego siebie przez Jezusa w Objawieniu 3:14 jako początek stworzenia Bożego, aby oznaczać rozwinięcie odniesienia w jego zmartwychwstaniu w 1:5, pierworodny z umarłych.

Jednym słowem, jego zmartwychwstanie jest postrzegane jako początek nowego stworzenia. Oznacza to, że tylko on, który umarł i zmartwychwstał, jest początkiem stworzenia Bożego. Jezus jest tym, który żyje po śmierci i jako żyjący rozpoczyna nowe stworzenie Boże.

Ukrzyżowany i zmartwychwstały Chrystus już rozpoczął nową erę. Teraz daje życie wieczne wszystkim, którzy w niego wierzą, przez odrodzenie. Wskrzesi ich z martwych do życia wiecznego i zmartwychwstałych ciał, gdy przyjdzie ponownie.

Jednym ze wspaniałych owoców Jego śmierci i zmartwychwstania jest objawienie nowego nieba i nowej ziemi, o których mówili prorocy i apostołowie. Izajasz 65:17, 66:22, 2 Piotr 3:13. Zbawcze dzieło Chrystusa składa się z dwóch zasadniczych warunków wstępnych.

Jego wcielenie i bezgrzeszne życie. Sercem i duszą jego zbawczego dzieła, zasadniczym rdzeniem jego zbawczego dzieła, jest jego śmierć i zmartwychwstanie. Przechodzimy teraz do pierwszego z pięciu zasadniczych rezultatów jego zbawczego dzieła, które są również zbawczymi dziełami rezultatów jego śmierci i zmartwychwstania, a mianowicie jego wniebowstąpienie.

Peter Toon mówi o wniebowstąpieniu Chrystusa w swojej książce *The Ascension of Our Lord*. Niebo jest miejscem i sferą, z której wszechświat jest podtrzymywany i rządzony. Niebo jest miejscem i sferą, z której zbawienie wychodzi w świat przestrzeni i czasu.

Aby zbawienie Boże było powszechne i wieczne, Wcielony Syn, Jezus Mesjasz, powrócił do nieba, gdzie mógł być źródłem zbawienia wszędzie dla wszystkich, którzy

wierzą. Z nieba, za pośrednictwem Ducha Świętego, Wcielony Syn głosi Słowo Boże, buduje Kościół Boży i kontynuuje boskie dzieło, które rozpoczęło się na ograniczonym obszarze Palestyny. Większość chrześcijan nigdy nie zastanawiała się nad zbawczym znaczeniem wniebowstąpienia Chrystusa.

Autor Listu do Hebrajczyków uczy nas o wniebowstąpieniu Jezusa, aby ustanowić naszą obecną nadzieję na pewnym fundamencie. W 6:19 Listu do Hebrajczyków powiedziano nam, że mamy nadzieję, która sama w sobie wchodzi w samą niebiańską obecność Boga. Nadzieja wierzącego jest osadzona na najmocniejszym fundamencie, ponieważ Chrystus wstąpił i dał przywilej dostępu do Boga za zastoną, która dawniej oddzielała ludzkość od Boga.

Mamy teraz żyć w nadziei, że pewnego dnia my również dotrzemy tam, gdzie Chrystus poszedł przed nami. On jest naszym poprzednikiem, a jego wniebowstąpienie utorowało nam drogę do zamieszkania w niebiańskiej obecności Boga. Tak samo jak on umarł, zmartwychwstał i wstąpił, tak i my dołączymy do niego w niebiańskim domu Ojca, Jana 14 :1 do 3. List do Hebrajczyków 6 zawiera prawdopodobnie najślynniejszy fragment ostrzegawczy w Biblii.

Nie jest jednak powszechnie wiadome, że zaraz po nim następuje silny fragment o zachowaniu, którego zakończeniem jest List do Hebrajczyków 6:19 i 20. Mamy tę nadzieję jako pewną i mocną kotwicę duszy, nadzieję, która wchodzi do wewnętrznego miejsca za zastoną, gdzie Jezus poszedł jako poprzednik w naszym imieniu, stając się na wieki arcykapłanem według porządku Melchizedeka. Podsumowując zbawcze znaczenie wniebowstąpienia Chrystusa, i powiem to jeszcze raz, chrześcijanie rzadko nawet myślą o tym temacie.

Przede wszystkim wniebowstąpienie jest dziełem Chrystusa. Czy właściwe jest nazywanie wniebowstąpienia dziełem Chrystusa? Pytanie pojawia się, ponieważ w opisach wniebowstąpienia głównym aktorem wydaje się być Bóg Ojciec. Łukasz mówi, że Chrystus został porwany i wywyższony w opisach wniebowstąpienia Łukasza.

Oba te czasowniki funkcjonują w tym, co jest znane jako boska strona bierna, co oznacza, że chociaż osoba wykonująca czynność nie jest wyrażona, kontekst i rodzaj czynności sugerują, że to Bóg jest tym, który został podniesiony, który podnosi swojego syna z powrotem do nieba. Pomysł, że Bóg jest głównym aktorem wniebowstąpienia, znajduje również odzwierciedlenie w Dziejach Apostolskich 5:30 i 31 oraz 1 Liście do Tymoteusza 3:16. Jednak, jak to często bywa, gdy mówimy o trójjedynym Bogu, sprawy nie są takie proste.

W Ewangelii Jana sam Jezus mówi o wniebowstąpieniu jako o kolejnym kroku w swojej posłudze. Cytat: Jeszcze nie wstąpiłem do mojego ojca, Jana 20:17. Ponadto

Paweł i autor Listu do Hebrajczyków przedstawiają wniebowstąpienie jako działanie Chrystusa.

Wstąpił na wysokość, mówi Paweł w Liście do Efezjan 4:8, a wielki arcykapłan przeszedł przez niebiosa, w Liście do Hebrajczyków 4:14. We wszystkich tych przypadkach sam Chrystus jest tym, który jest aktywny w wydarzeniu swojego wniebowstąpienia. Biorąc pod uwagę te dwa akcenty, najlepszym sposobem jest zrozumienie wniebowstąpienia jako wspólnego dzieła Trójcy.

Ojciec podnosi Chrystusa i wywyższa go ponad niebiosa. Sam Chrystus wstępuje zgodnie z wolą swojego ojca i przechodzi przez niebiosa. Chociaż Biblia nie mówi tego wprost, jest to uzasadnione faktem, że Chrystus jest człowiekiem Ducha par excellence, aby przyjąć, że Duch dał Jezusowi moc w swoim wniebowstąpieniu.

Dopuszczając tę trynitarną perspektywę, wniebowstąpienie można sensownie rozumieć jako dzieło Chrystusa. Chociaż nie powinniśmy zapominać o czynach Ojca i domniemanym działaniu, Biblia tak nie mówi. Staram się zawsze czynić to rozróżnienie Ducha Świętego.

Tak więc wniebowstąpienie również jest częścią zbawczego dzieła Jezusa. Wniebowstąpienie jest osią innych zbawczych dzieł Chrystusa. Gdy patrzymy na zbawcze dzieło Chrystusa jako całość, fundamentalnym znaczeniem wniebowstąpienia jest jego funkcja w odniesieniu do innych zbawczych wydarzeń.

Wniebowstąpienie potwierdza autentyczność poprzednich dzieł Chrystusa i jest preludium i warunkiem wstępnym dla kolejnych dzieł. Wniebowstąpienie Chrystusa potwierdza, że jest tym, za kogo się podawał. Był naprawdę Synem Bożym, który przyszedł na świat, aby zbawić grzeszników i przywrócić stworzenie, a dowodem na to jest fakt, że po zmartwychwstaniu wstąpił do nieba i do samej obecności Boga, aby panować.

W Ewangelii Jana 6 Jezus mówi: A co , jeśli ujrzycie Syna Człowieczego wstępującego tam, gdzie był przedtem? Wniebowstąpienie jest również warunkiem wstępnym dla późniejszych dzieł zbawczych Chrystusa. Sesji, Pięćdziesiątnicy, Wstawiennictwa i Drugiego Przyjścia. Z Psalmu 110.1 i Dziejów Apostolskich 2.33 do 36 jasno wynika, że Chrystus musiał wstąpić, aby zasiąść po prawicy Ojca, rozpoczynając w ten sposób swoją niebiańską sesję lub zasiadanie.

Przez swoje wniebowstąpienie Chrystus mógł zatem zająć swoje miejsce jako król nad całym stworzeniem aż do czasu, gdy wszystko zostanie mu całkowicie podporządkowane. Wniebowstąpienie było również konieczne, aby Chrystus mógł zesać Ducha w dniu Pięćdziesiątnicy. Chrystus wyraźnie to stwierdza w Ewangelii Jana 16:7. Zaprawdę, powiadam wam, pożytek wasz jest, abym odszedł.

Bo jeśli nie odejdę, Pocieszyciel nie przyjdzie do was. A jeśli odejdę, pošlę Go do was. Podczas wniebowstąpienia Chrystus otrzymał Ducha od Ojca, a następnie, jako wielki prorok, kapłan i król, wylał Ducha na swój kościół jako błogosławieństwo.

Pismo Święte często łączy ze sobą poglądy – wniebowstąpienie Chrystusa, a następnie jego sesję, jego zasiadanie po prawicy Boga. Wstawiennictwo Chrystusa wymagało również, aby wstąpił.

A Chrystus mógł przyjść ponownie tylko wtedy, gdyby odszedł. Przede wszystkim wstawiennictwo. Niebiańska posługa Chrystusa jest możliwa tylko wtedy, gdy zajmie on swoje miejsce jako kapłan na wieki w porządku Melchizedeka w niebie.

To znaczy, że musi przenieść się z ziemi do nieba. Nawet jego drugie przyjście jest również zależne od jego wniebowstąpienia, ponieważ nie może przyjść ponownie, jeśli nie opuści ziemi w pierwszej kolejności, aby powrócić tam, gdzie zaczął. Piotr mówi, że mówi o tym Jezusie, którego niebo musi przyjąć aż do czasu odnowienia wszystkiego, Dzieje Apostolskie 3:21. Chociaż nie możemy w pełni pojąć tajemnicy planu Bożego, wymaga on, aby Jezus wstąpił do nieba i, będąc tam, rządził i upoważniał kościół, aby królestwo Boże mogło się rozprzestrzeniać.

Wniebowstąpienie Chrystusa zbawia, ponieważ wszelkie dobrodziejstwa, jakie Kościół otrzymuje od Jezusa w niebie, byłyby niemożliwe, gdyby nie wstąpił On najpierw, aby zająć tam swoje miejsce. Wniebowstąpienie i doskonała ofiara Chrystusa. Wniebowstąpienie jest niezbędne do wypełnienia kapłańskiego dzieła Chrystusa.

Kwalifikuje go do większego kapłaństwa i umożliwia mu przedstawienie w niebie ofiary, którą złożył na ziemi. Dzięki wniebowstąpieniu poza sferę ziemską Jezus mógł zanieść swoją ofiarę do niebiańskiego sanktuarium, gdzie ziemskie świątynia, przybytek i świątynia były jedynie cieniem. Ofiara w Starym Testamencie nie była kompletna, dopóki ofiara nie została złożona przed Bogiem.

Powinniśmy zatem oczekiwać, że będzie to również prawdą w odniesieniu do doskonałej ofiary Chrystusa złożonej na krzyżu. Chrystus dokonał tego poprzez swoje wniebowstąpienie, gdy przeszedł za niebiańską zastonę do obecności Boga Ojca i przedstawił w niebiańskim sanktuarium to, co dokonał na krzyżu. W ten sposób rozróżniamy między dopełnieniem Jego ofiary a dopełnieniem Jego kapłańskiej posługi w przedstawieniu ukończonej ofiary na ziemi w samej obecności Ojca w niebie, a to wymaga Jego wniebowstąpienia.

Bardzo owocnym zrozumieniem zbawczego znaczenia wniebowstąpienia Jezusa jest wniebowstąpienie i boskie pojednanie. Wniebowstąpienie przenosi na nowy poziom pojednanie ludzkości i Boga. Po upadku w Księdze Rodzaju 3 Adam i Ewa zostali wyrzuceni z bezpośredniej obecności Boga z powodu swojego buntu.

Chociaż rozumiemy, że Bóg przyjął ich, gdy dał im pierwszą obietnicę odkupienia, najłodsza społeczność, jaką cieszyli się z Nim w Edenie, była rzeczą przeszłości. Podczas gdy Bóg nadal zniżał się do interakcji ze swoim ludem, Izraelem, w Starym Testamencie, najbliższa relacja nie była możliwa z powodu grzechu, który oddzielił świętego Boga od jego niesprawiedliwego ludu. Poprzez swoje wcielenie, życie, śmierć i zmartwychwstanie Chrystus zniszczył moc grzechu i oczyścił ludzi z nieprawości, która uniemożliwiała bliską relację z Bogiem.

I co wspaniałe, dotyczyło to nawet starotestamentowego Izraela. List do Hebrajczyków 9.15 mówi, że ofiara Chrystusa była tak skuteczna, że dotyczyła ofiar, że grzechy, przepraszam, dotyczyły grzechów popełnionych pod prawem. To niesamowite.

Ofiara Jezusa była zatem skuteczna, zanim została faktycznie dokonana, ponieważ Bóg zastosował ją do swojego ludu w sposób prospektywny. Oczywiście, dla reszty z nas, z wyjątkiem kogoś, kto uwierzył, gdy był na krzyżu, Bóg zastosował ją retrospektywnie. Niemniej jednak, społeczność, którą cieszył się w Edenie, nigdy nie została w pełni odzyskana, a następnie Chrystus wstąpił do nieba, zabierając ze sobą pełną naturę ludzką, którą miał podczas swojego wcielenia, Dzieje Apostolskie 1:11. Gdy tam dotarł, Chrystus stał się prekursorem ludzkości, Hebrajczyków 6:19 i 20.

Poprzez wniebowstąpienie Chrystusa i późniejsze wydarzenia zbawcze uczynił On wszystko, co konieczne, aby ponownie ustanowić intymną relację między ludzkością a boskością. Zniósł wszystko, co oddzielało Boga od Jego ludu. Jest to źródło wielkiej nadziei i pewności dla ludzkości, ponieważ ktoś z naszego rodzaju, ktoś z naszej rasy ludzkiej, wstąpił na prawą rękę Boga, otwierając nam tym samym drogę do pełnej relacji z Bogiem.

To jest cudowne w planie Boga i w urzeczywistnieniu jego planu w historii poprzez jego syna i ducha. Tego rodzaju intymność nie była możliwa od czasów Edenu. I tylko Chrystus jako doskonały człowiek, Bóg-człowiek, mógł tego dokonać.

Ludzie Boga będą cieszyć się tą społecznością w pełni tylko jako zmartwychwstali święci na nowej ziemi. Ale nawet teraz, cytuję, nasza społeczność jest z Ojcem i z Jego synem, Jezusem Chrystusem. Pierwszy List Jana 1, 3. Jest to możliwe tylko dlatego, że Chrystus umarł i wstąpił na prawicę Boga.

1 Jana 2:1 i 2. Nasz Pan wstąpił. Chrystus, który przyszedł w pełnym podobieństwie do człowieczeństwa, żył wiernym i bezgrzesznym życiem, był posłuszny aż do śmierci na krzyżu i zmartwychwstał zwycięsko z grobu. Wstąpił do nieba, aby zająć należne mu miejsce po prawicy Ojca i panować nad swoim stworzeniem.

Przeniósł się ze swojej ziemskiej do niebiańskiej posługi, którą obecnie wykonuje dla dobra swojego ludu. Omówiwszy chwałę wniebowstąpienia, w kolejnym wykładzie przechodzimy do zbadania jego niebiańskiej sesji. Amen.

To jest dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o zbawczych dziełach Chrystusa. To jest sesja 12, 9 zbawczych wydarzeń Chrystusa, część 4, zmartwychwstanie Jezusa, podstawowe rezultaty, część 1, wniebowstąpienie Jezusa.